

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: J. K.

zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28.října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14.11.2016 č.j. MSK 116001/2016, ve věci
správního deliktu provozovatele vozidla

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Žaloba se **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán“) ze dne 15. 8. 2016, č. j. SMO/301395/16/DSČ/Kov, kterým byla žalobci uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením § 10 odst.3 tohoto zákona.
2. Žalobce namítl, že 1) výrok rozhodnutí 1. stupně je nepřezkoumatelný, chybí v něm právní kvalifikace přestupkového jednání. Poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9.4.2015 č.j. 60 A 10/2014-33. Dále namítl, že 2) nebylo prokázáno, že vozidlo stálo na chodníku. Na místě, kde vozidlo stálo, není podle katastrální mapy chodník. Údajné potvrzení od obce Ostrava se nenachází ve správním spise. Zde žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4.12.2003, č.j. 2 Ads 58/2003-75. Pasport komunikace není podle žalobce způsobilým podkladem pro rozhodnutí, správní orgány se měly zabývat příslušným rozhodnutím ve smyslu § 40 odst.5 zákona č. 13/1997 Sb. S poukazem na rozsudek NSS ze dne 31.7.2008, č.j. 2 As 48/2008-58 žalobce namítl, že ve správním řízení musí být postaveno najisto, že se jedná o chodník. Správní orgány se podle něj nezabývaly ani stavebně technickým popisem či účelem místa, nevyložily pojem chodník. I pokud by vozidlo stálo na chodníku, nijak neomezovalo procházející chodce. Dále podle žalobce 3) nebyly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán měl označenému řidiči doručovat také veřejnou vyhláškou, případně mu měl ustanovit opatrovníka, měl vyzvat žalobce k opravě vady podání, pokud byl označený řidič na uvedené adrese nekontaktní. Na území ČR se pohybuje množství cizinců bez legálního pobytu, také nelze vyloučit, že označený řidič měl pobytové oprávnění jiného členského státu EU. Správní orgán se měl alespoň pokusit ztotožnit řidiče vozidla pomocí záznamů pořízených městským kamerovým systémem. Žalobce také 4) namítl protiústavnost § 10 odst.3 zákona o silničním provozu.
3. Žalovaný ve vyjádření zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Usnesením č. j. 22 A 11/2017-18 ze dne 21. 4. 2017 bylo řízení přerušeno do skončení řízení vedeného u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, tedy řízení o návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Uvedené řízení bylo skončeno nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, kterým byl návrh zamítnut. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, a proto podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bylo výrokem I. vysloveno, že se v řízení pokračuje.
5. Krajský soud poté přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

Shodu s prvopisem potvrzuje

rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.

6. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že Městská policie Ostrava oznámila správnímu orgánu, že vozidlo Ford RZ X stálo dne 10.3.2016 v 11:10 až 11:20 hod. v ulici Stodolní 9 v Ostravě levou částí na chodníku v místě, kde to není dopravním značením povoleno, na místě byla pořízena fotodokumentace (založená ve spise). Na výzvu k zaplacení 500 Kč, případně sdělení údajů o řidiči odpověděl žalobce, zastoupen společností ODVOZ VOZU s.r.o., že vozidlo řídil L. H. N. (datum narození, trvalé bydliště ve Vietnamu, zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., poštu si přebírá na adrese sídla této společnosti – Americká 11, Praha). správní orgán se pokusil kontaktovat označeného řidiče písemnou výzvou doručenou na sdělenou adresu v Praze (nemá schránku) a ve Vietnamu (také neúspěšně). Správní orgán provedl i další šetření ohledně této osoby (str.14-20 spisu) a poté odložil věc přestupku dne 22.7.2016 s tím, že tato osoba je společností ODVOZ VOZU s.r.o. sdělována jako řidič opakovaně v případech různých provozovatelů vozidel, není jako cizinec evidována k žádnému druhu pobytu na území ČR, nemá vydáno žádné povolení k zaměstnání. Správní orgán zahájil řízení vůči žalobci jakožto provozovateli vozidla, předvolal jej k ústnímu jednání, k němuž se žalobce ani jeho zástupce nedostavili. Ve spise se nachází odpověď Úřadu městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz na dotaz správního orgánu, z ní (včetně přiložené mapy) vyplývá, že místo, kde předmětné vozidlo stálo a bylo vyfotografováno (Stodolní 9/1428), je v pasportu komunikací vedeno jako chodník. Rozhodnutím ze dne 15.8.2016 byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500 Kč v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, protože jako provozovatel vozidla Ford RZ X nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 10.3.2016 v době nejméně od 11:10 do 11:20 hodin porušil blíže neustanovený řidič tímto vozidlem pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Moravské Ostravě na ulici Stodolní 9 stál levou polovinou vozidla na chodníku v místě, kde to není dopravním značením povoleno. Jako provozovateli vozidla mu byla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu uložena povinnost zajistit, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. V odůvodnění je dále uvedeno, že tímto se měl blíže nezjištěný řidič dopustit přestupku podle § 125c odst.1 písm.k) a § 53 odst.2 zákona o silničním provozu. V odvolání žalobce namítal pouze to, že správní orgán znal totožnost řidiče, a proto měl vést s řidičem řízení o přestupku. Žalobcovo odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 14.11.2016.
7. U žalobní námitky 1) soud vychází ze závěrů rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 31.10.2017 č.j. 4 As 165/2016-46: *Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.* V daném případě podle názoru soudu popsal správní orgán protiprávní jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje

ve výroku po skutkové stránce zcela jasně a nezaměnitelně, zároveň kvalifikoval správně přestupek v odůvodnění rozhodnutí uvedením § 125c odst.1 písm.k) a § 53 odst.2 zákona o silničním provozu. Žalobce v žalobě reagoval zcela konkrétně, takže z ničeho nevyplývá, že by snad pro něj byl výrok rozhodnutí správního orgánu nesrozumitelný. Za těchto okolností soud uzavírá, že vada vzniklá neuvedením části ustanovení, zakládajících porušenou právní normu, nedosáhla takové intenzity, aby mohla být důvodem pro zrušení rozhodnutí.

8. K žalobní námitce 2) soud především uvádí, že „potvrzení od obce Ostrava“ ohledně chodníku se ve spise nachází, proto se soud dále nezabýval žalobcem uvedeným rozsudkem NSS. K námitce týkající se katastrální mapy soud podotýká, že chodník se v katastrální mapě nemůže vyskytovat, neboť není žádným z druhů pozemků evidovaných v katastru (srov. § 3 odst.2 zákona č. 256/2013 Sb.). Námitku, že pasport komunikace není způsobilým podkladem o tom, že ohledně místa bylo vydáno rozhodnutí ve smyslu § 40 odst.5 zákona č. 13/1997 Sb., považuje soud za zcela obecnou, žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by takové zařazení zpochybnil. Soud proto pouze obecně konstatuje, že podle § 40 odst.5 zákona č. 13/1997 Sb. rozhoduje obecní úřad o zařazení pozemní komunikace do kategorie místních komunikací, a podle § 5 odst.1 vyhlášky č. 104/1997 Sb. je základní evidencí komunikací pasport, který vedou jejich správci. Pokud žalobce namítal, že ze strany správních orgánů musí být postaveno najisto, že se jedná o chodník (argumentace rozhodnutím NSS č.j. 2 As 48/2008-58), s tím soud souhlasí a zastává názor, že se tak v nyní přezkoumávané věci stalo, když podkladem byly fotografie z místa a sdělení ohledně pasportu komunikací. Správní orgán se zabýval popisem místa na str.5 rozhodnutí (chodník – oddělen obrubníkem, pouhým pohledem zjevně odlišné využití části dané ulice oproti pozemní komunikaci). Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek NSS ze dne 11.9.2013 č.j. 1 As 76/2013-27, v němž se NSS podrobně zabýval pojmem chodník, a z nějž mj. vyplývá, že chodník nemusí být v jiné výškové úrovni než komunikace pro provoz vozidel. Jak je zřejmé z obsahu správního spisu, v nyní přezkoumávaném případě (na fotografii, kde je vozidlo zachyceno zezadu) - při pohledu zleva - přiléhala k budově velkoformátová dlažba, ukončená obrubníkem, vedle něj vpravo navazovaly dlažební kostky, vše v jedné úrovni. Vozidlo stálo levou částí na velkoformátové dlažbě tak, že obrubník probíhal podélně pod vozidlem, v polovině vozidla. Soud má společně se správními orgány za to, že šlo o jasně vymezené části komunikace, navíc si lze jen stěží představit, že by pro provoz vozidel (řádově mnohem těžších než chodci) byly určeny právě velkoformátové dlaždice, přiléhající k budově. Námitka, že vozidlo nijak neomezovalo procházející chodce, je nepodstatná, neboť byl porušen obecný zákaz užití chodníku někým jiným než chodci (srov. § 53 odst.2 zákona o silničním provozu). Žalobní námitka 2) je nedůvodná.
9. K žalobní námitce 3) soud uvádí, že soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně zdůrazňují, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona o silničním provozu je nutno chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Otázkou, kam až vedou ony „nezbytné kroky“ ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, se zabýval NSS v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 32, přičemž na uvedenou otázku odpověděl po podrobné interpretaci právní úpravy a shrnutí dosavadní judikatury, že „moc daleko ne“. V rozsudku ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje

22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, na nějž rozsudek č. j. 1 As 237/2015 – 32 odkazuje, NSS uvedl: „Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. [...] Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ Nejvyšší správní soud v obdobných věcech seznal, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, např.

- pokud správní orgán neprováděl žádné další šetření za situace, kdy provozovatel vozidla označil za jeho řidiče osobu, která krátce po spáchání přestupku zemřela, přičemž bylo zjištěno, že se jednalo o osobu, která s ohledem na závažnost svého zdravotního stavu nebyla způsobilá vozidlo řídit (rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40);
  - pokud provozovatel vozidla označil za jeho řidiče pana P. K., jakožto osobu správním úřadům i soudům známou pro častá obstrukční jednání v řízeních o dopravních přestupcích, tudíž se správní orgán ani nepokoušel danou osobu kontaktovat (již výše citovaný rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, a dále rozsudek ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30);
  - pokud by správní orgán nebral za relevantní indicii vedoucí ke zjištění totožnosti řidiče vozidla oznámení osoby, která se opakovaně dobrovolně nahlásí jako řidič vozidla, avšak následně v řízení o přestupku tuto skutečnost popírá (rozsudek ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45);
  - pokud správní orgán neprováděl žádné další šetření za situace, kdy provozovatel vozidla označil za jeho řidiče osobu, která výslovně odmítla podat ve věci vysvětlení (rozsudek ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32);
  - pokud správní orgán neprováděl žádné další šetření poté, co se pokusil doručit provozovatelem označenému řidiči předvolání k podání vysvětlení, které se nezdařilo, neboť se jednalo o doručování na adresu do zahraničí, odkud se zásilka vrátila s tím, že adresát je neznámý (rozsudky ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, a ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17).
10. V nyní přezkoumávaném případě je zcela zjevné, že správní orgán učinil dostatečné nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když se pokusil doručit výzvu na obě adresy označeného řidiče, avšak bezvýsledně. Správní orgán navíc zjistil, že se jedná o osobu, která je společností ODVOZ VOZU s.r.o. označována opakovaně jako řidič podezřelý z přestupků v silničním provozu, a že nemá v ČR povolen pobyt ani zaměstnání. Za těchto okolností soud nesdílí žalobcův názor, že by snad správní orgán měl využít veřejné vyhlášky či institutu opatrovníka, nebyly také dány důvody pro výzvu žalobci k opravě podání. Soudu není jasné, jak by správní orgán měl využít městský kamerový systém (s čím by případný záznam porovnával). Pasáže v žalobě o množství nelegálních cizinců a o tom, že nelze vyloučit pobytové oprávnění jiného členského státu

Shodu s prvopisem potvrzuje

EU, považuje soud za zcela spekulativní, neobsahují žádná konkrétní tvrzení. Žalobní námitka 3) je nedůvodná.

11. K žalobní námitce 4) soud odkazuje především na již zmiňovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16, který návrh na zrušení § 10 odst. 3 (ve znění účinném do 30. 6. 2017) zamítl. Ústavní soud přitom mimo jiné konstatoval, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v rozhodném znění nestanoví právní povinnost nesplnitelnou, dále že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu se zásadou presumpce neviny podle čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 2 Úmluvy, ani s právem jednotlivce odepřít výpověď (čl. 37 odst. 1 Listiny, čl. 6 odst. 1 Úmluvy). Protože soulad zákona s ústavním pořádkem je oprávněn posuzovat s konečnou platností právě Ústavní soud, považuje krajský soud ústavní nálezn sp. zn. Pl. ÚS 15/16 za dostačující k závěru o nedůvodnosti tohoto žalobního bodu.
12. Soud tedy zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst.7 s.ř.s.
13. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, který má v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nad běžnou úřední činnost nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 16. srpna 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu